

сливаха в права, благородна черта. Говореше полека и сладкогласно, със същата увличаща, мамеща бавност, която имаха и движенията ѝ.

Безимен страх полази по жилите на Анна. Сърцето ѝ заби силно. Нещо опасно, нещо застрашително затрептя във въздуха. Чудното ѝ женско чувство я накара да застане нащрек, с всичките си усещания. Нещо ставаше. Кой бе в опасност? Тя изгледа сина си. Изгледа мъжа си. Изгледа чужденката, която се бе вмъкнала в семейството ѝ.

Царят стоеше все тъй неподвижен, без да свали взор от младото момиче. Него ли съзерцаваше, или виждаше през него някакъв свой, далечен блян? Петър бе седнал на едно ниско столче край огъня, подпрял лакти връз коленете си, с наведено чело, впил очи в трепкащите модри пламъчета, които играеха над догарящите цепеници, заслушан в зачарованния глас, който продължаваше да твори образ след образ, в пищии багри в плетеници от редки, звучни слова...

Менадите виеха луди хора по лунните поляни, в ритъма на звучни тимпани. Змии лижеха бузите им, обвивайки вратовете им, обкиचेжите им с венци от дъбови клончета и бръшлян чела. Разпуснатите дълги коси се вееха като копринени покривала по плещите. Дионисий ги зовеше и те губеха свят за всичко наоколо, унесени в божественото си изстъпление. Размахвайки жезли с набодени шишарки на върха, те виеха безумния си танц по скали и планини, край свещенни извори, сред мрачни, сенчести гори и огряни от месеца ливади...

Облечен в пъстра, дълга дреха, със шапка от лисича кожа, вълшебният певец Орфей укротяваше с вълшебната си песен дори и дивите зверове, които го слушаха, насядали мирно край него. Той пееше за Хелиос, най-скъпото име за тракийските ездачи, описваше с чудни звуци благородния му пламък... И сутрин рано той излизаше на високите планински върхове, за да дочака с музика и песен явяването на златните, благодатни лъчи... Ала менадите ненавиждали Орфея, който отричал тяхния бог Дионисий. И в пристъп на безумие те убили великия певец...